

Naš veliki pesnik Jovan Jo-vanović Zmaj zapisao je, da je Frušku goru Bog stvarao dok se odmarao i razmišljao o prirodnim lepotama. Sedamnaest fruškogorskih manastira svedoče o srpskoj kulturi i predstavljaju jedinstvene spomenike graditeljstva i slikarstva, pismenosti i učenosti sred-njo-vekovne Srbije. Podignuti u srednjem veku, kada se težište srpske kulture ispred turske vojske premestilo u ondašnju južnu Ugarsku, od strane Brankovića kao produžetak ktiitorske tradicije njihovih prethodnika Nemanjića, svi oni podelili su istu sudbinu - nebrojeno puta su rušeni i napušteni, a najozbiljnije su stradali za vreme Drugog svetskog rata. Tokom poslednjih desetak godina, naporima njegovog preosveštenstva Vladike sremskog gospodina Vasilija i rabe Božije Igumanije Antonine, manastir Petkovicu je posle 250 godina bez bratstva oživeo, „zasijao na korist Hrišćanskog sveta srpskog”.

Igumanija Antonina je iz osnove promenila poimanje monaštva i manastirskog života. Još uvek mlada, lepa i umna, elokventna, preduzimljiva i otvorena, pokazala je i dokazala da je sposobna da sopstvenim providenjem probudi napušten i zaboravljen fruškogorski manastir Petkovicu, udahne mu život, lepotu i da mu novi značaj.

Manastirski kompleks danas čine crkva i novosagrađeni konak, u kome živi devet monahinja i Igumanija Antonina.

Do svoje tridesete godine bila je zaposlena, gradska devojka, okrenuta savremenom načinu života, da bi posle jednog događaja, vezanog za njenog kolegu iz kancelarije, i prisustvovanja njegovoj molitvi, koja ga je iz stanja potpunog rastrojstva uvela u smirenost, gospođica Simić, posle izvesnog vremena, odlučila da napusti svetovni život i posveti se svim srcem višem obliku duhovnog života - monaštvu.

Vladika sremski Vasilije prepoznao je hitrost i visprenost njenog bića i uz blagoslov poverio joj težak zadatak da iz ruševina obnovi crkvu posvećenu Prepodobnoj mati Paraskevi .

U napušteni manastir iz XVI veka, došla je 2001. godine. Tada je nekoliko noći razmišljala šta bi mogla da uradi od ruine bez prozora, u kojoj se gnezde ptice sa jednim jedinim izvorom planinske vode.

Posle nekoliko dana i noći samovanja u svetinji, zadužbini udove despota Stefana Šiljanovića, Jelene, monahinji Antonini, sa verom u Boga i ljude, ukazao se put iz bezizlaza. Shvatila je da manastir ima smisla ako živi, a za to mu je potreban put, da bi do njega ljudi mogli da dođu, i struja, da bi se u njemu moglo živeti. Znajući da su sredstva ograničena, u pomoć je pozvala sve ljude dobre volje.

Već prve jeseni vojska je izgradila 1.800 metara puta od sela Šišatovac do manastira. Zahvaljujući brojnim ktitorima i donatorima, narodu Ležimira, Šišatovca i Divoša, vernicima širom Srbije, velikim kompanijama, u prvom redu "Elektrovojvodini" i "Naftagasu", manastirsko imanje se danas ne može prepoznati. Obnovljena crkva, put, ribnjak, voćnjak i vinograd, nekada zapušteni prostor, čine rajskim. "Lepa reč i molba dovele su ih da pomognu", kaže majka Antonina.

Zanimljiva je priča kako je igumanija Antonina postala duhovna majka svojoj biološkoj majci Zorici, danas sestri Melaniji. Naime, njena majka, kada je shvatila da je odluka njene ćerke da se posveti monaškom životu konačna, namesto da kupi kuću u obližnjem selu i tako bude bliža ćerki, odlučila je da se zamonaši, a svoju ušteđevinu uložila je u hram. Od njenih para izgrađeno je kupatilo, osavremenjena je kuhinja, i manastir Petkovic postao je sasvim udobno mesto za život.

Pred Igumanijom Antoninom stoji još jedan krupan zadatak, a to je povraćaj tridesetak hektara njiva i šume, koje su pripadale manastiru do oduzimanja posle Drugog svetskog rata. Za sada, oko manastira monahinje podižu zasade od 6.000 čokota vinove loze i od njega prave izvrsno crveno vino "Freska", jer je crkva Sv. Petke bila najoslikanija crkva u vremenu kada je izgrađena. Ali, igumanija je sa svojim monahinjama obećala da je ovo tek početak u proizvodnji vina, da je "Freska" dobro vino, ali da će biti i drugih i boljih vina. Ljudskim radom, uz Božiju pomoć, sigurni smo da će biti tako.